

prism

ปริศนาครั้งนี้อาจพร้อมกับกลิ่นคาวเลือด
รอยเขียวบนศพที่แห้งเหือด หรือฆาตกรในคดีนี้จะเป็นแวมไพร์!

แพทย์สาว
ยอดนักสืบ

吸血鬼の原罪

天久鷹央の推理カルテ

มาป ของ แวมไพร์

มิคิตะ ชินัน เซียน
ปาวัน การสมใจ เป่า

prism

บาปของแวมไพร์

吸血鬼の原罪 天久鷹央の事件カルテ

มิกิโตะ ชิเน็น

เขียน

ปาวัน การสมใจ

แปล

ปกติเธอมักเก็บตัวอยู่ในห้องมืดสลัว อ่านหนังสือ เล่นเน็ต
ดูหนังหรืออนิเมะไปตามเรื่องราวกับหมี่จืดลึในฤดูหนาว
แต่พอมีปริศนาที่น่าหลงใหลมาอยู่ตรงหน้าทีไร
เธอเป็นต้องพุ่งทะยานออกวิ่ง
ไม่ต่างอะไรกับม้าที่ถูกห้อยแคร่รอดไว้ตรงหน้าเพื่อล่อลวง
- มิกิโตะ ชิเน็น

การอ่านดีจรรยา กิจาเนะ ชิเน็น

บาปของแวมไพร์

吸血鬼の原罪 天久鷹央の事件カルテ

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

KYUKETSUKI NO GENZAI AMEKU TAKAO NO JIKEN KARUTE

Copyright © 2023 Mikito Chinen

All rights reserved.

First published in Japan by Jitsugyo no Nihon Sha, Ltd., Tokyo

This Thai language edition is published by arrangement with Straight Edge Inc., Tokyo in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9036-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษตร • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุขธวัชวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระจร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก ญานิกา อยู่ยิ่ง

ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมภาพ ดวงกลม บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, อัมไพวรรณ ยกศิริพันธุ์

คำนำสำนักพิมพ์

คติฆาตกรรมต่อเนื่องในยามค่ำคืน ศพไร้เลือด รอยเขียว
สองรูที่ลำคอ เรื่องประหลาดนี้เป็นฝีมือมนุษย์จริงๆ นะเธอ

หนังสือเล่มนี้จะพาคุณกับแพทย์สาวอัจฉริยะอย่างอาเมะคุ
ทาคาโอะ ผู้มีมันสมองอัดแน่นด้วยความรู้มหาศาล ผู้หลงใหล
ในการไขปริศนาสุดท้าทายและคู่ควรกับการใช้ศักยภาพอันเหลือล้น
ของเธอไปตามหาความจริงของปีศาจที่ฆ่าคนเพื่อดื่มเลือดเป็น
อาหาร

นี่คือเรื่องราวการสืบสวนปริศนาทางการแพทย์ที่เข้มข้น
ยิ่งกว่าเลือดสีแดงสดซึ่งเป็นของโปรดของใครบางคน

นิยายจากปลายปากกาคุณหมอตัวจริงที่ฉีกทุกกฎการ
ไขปริศนาได้เปิดฉากขึ้นอีกครั้ง พร้อมจะคว้าโอกาสในการใช้
ไม้กางเขน กระเทียม และหมุดไม้เพื่อปรี๊ดเข้าไปไขความลับเหล่านั้น
ให้ได้หรือยัง

อย่าพลาดเชียวล่ะ เพราะ “ปริศนานั้นนะ คุณต้องวินิจฉัย
มันเอง!”

prism

คำนำผู้แปล

กลับมาเจอกันอีกครั้งค่ะ กับคุณหม้ออามาคุ ทาคาโอะ และผองเพื่อนสุดทรรษา

เนื้อหาเล่มนี้ยังคงความเข้มข้นของคดีสืบสวนทางการแพทย์ แต่เพิ่มเติกรึความซับซ้อนของคดีปริศนา ที่รอบนี้เล่นถึงขั้นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเลยทีเดียว ตัวละครเอกอย่างคุณหม้ออามาคุก็ยิ่งโชว์ความเท่ ความเว่อร์ และความเอาแต่ใจแบบไม่ลดราวาศอก เช่นเดียวกับคุณหมอนกน้อยที่เล่มนี้โชว์ความเบ๊ แด็ก// ผู้ช่วยมือหนึ่งได้อย่างเหนือชั้น และช่วยกันตบมุกกับโคโนอิเคะได้อย่างเบ๊เบ๊กว่าเดิม องค์กรประกอบทั้งหมดทั้งมวลนั้นทำให้การแปลเล่มนี้ของเรายังคงเป็นไปอย่างสนุกสนานและท้าทาย (กับศัพท์เฉพาะ) ไม่เสื่อมคลาย

เรายังคงพยายามรักษาสไตล์ภาษาให้สอดคล้องกับโทนของเรื่อง ทั้งช่วงจริงจังและช่วงเล่นมุก เพื่อให้ผู้อ่านได้สัมผัสเสน่ห์ของนิยายที่ผสมผสานความรู้ทางการแพทย์กับจินตนาการสุดโต่งอย่างลงตัว หวังว่าทุกคนจะสนุกกับการอ่านเหมือนที่เราสนุกกับการแปลนะคะ แล้วพบกันใหม่ค่ะ

ปาวัน การสมใจ (ปอป่าน)

สารบัญ

บทนำ	1
เวชระเบียน 01 คติฆาตกรรมต่อเนื่องผีดูดเลือด	8
เวชระเบียน 02 ผีดูดเลือดคริสตัล	118
เวชระเบียน 03 บาปละลายในสายเลือด	274
บทส่งท้าย	336

บทนำ

แม่ เอ๊ย มันจะช่วยอะไรขนาดนี้นะ

ก็อนาคต เทปเป ยืนยิ้มปากอยู่ท่ามกลางสายฝนที่ไหลริน ผ่านพุ่มใบแมกไม้ลงมาราวน้ำตก

ประมาณสามชั่วโมงก่อนเริ่มวันใหม่ เขาออกไปเก็บ เศษเงินประทังชีวิตโดยเดินลัดเลาะไปรอบ ๆ สวนสาธารณะ คุรุเมะอิเคะที่เป็นรังนอนของตนยามดึกเพื่อหาเศษเหรียญที่ถูก ลืมไว้ในช่องรับเงินทอนของตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติ วันนี้เขาก็ออกไป “ทำงาน” ที่ว่าเช่นเคย แต่พอเดินไปถึงตู้ขายของอัตโนมัติ ซึ่งห่างออกไปราวสามกิโลเมตร จู่ ๆ ฝนเม็ดใหญ่ก็ตกลงมา

แม้จะเข้าเดือนมิถุนายนแล้ว กลางคืนก็ยิ่งหนาวเหมือน ฤดูหนาว สายลมยามค่ำคืนพรากไอลู่นไปจากร่างเปียกโชกอย่างไร้ความปราณี ตอนแรกเขารับวิ่ง ตั้งใจจะกลับไปยังรังนอนที่ทำ ด้วยลังกระดาษและพลาสติกในสวนสาธารณะ แต่เพียงไม่นาน เขาก็หนักอึ้งจนต้องคู้กายเดินต่อไปท่ามกลางสายฝน เพราะ

เมื่อคืนหลังกินขนมปังหวานจากร้านสะดวกซื้อไปหนึ่งก้อน ก็ไม่มีอะไรตกถึงท้องอีกเลย เขาจึงไม่เหลือแรงวิ่งกลับไปยังสวนสาธารณะซึ่งอยู่ห่างออกไปสามกิโลเมตรแล้ว

เขากลายเป็นคนไร้บ้านมานานกว่ายี่สิบปีแล้ว แหล่งรายได้หลักคือการเก็บเศษเงินที่ผู้คนหลงลืมไว้ เมื่อก่อนมีบางคืนที่เขาเก็บเงินได้ถึงสองพันเยนจึงแทบไม่เคยลำบากเรื่องอาหาร แต่ระยะหลังรายได้ลดลงอย่างเห็นได้ชัด เพราะผู้คนหันมาใช้บัตรเครดิต¹ แทนเงินสดมากขึ้น ทำให้เศษเงินตอนที่ถูกลืมไว้ในตู้ขายของอัตโนมัติลดน้อยลงไปโดยปริยาย เขาจึงต้องเอาตัวรอดด้วยการรับอาหารจากเอ็นพีโอ² ที่ทำงานสังคมสงเคราะห์สำหรับคนไร้บ้านแทน

- คุณก็อ่อนดะ อีกไม่นานก็จะอายุ 60 แล้วนะคะ ใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไปไม่ลำบากแะหรือ มารับสวัสดิการยังชีพใหม่คะ เต็มพวกเราจัดการให้

คำพูดของอาสาสมัครที่มาคุยด้วยตอนเขาไปรับอาหารวันก่อนย้อนเข้ามาในหัว

“อย่ามาพูดบ้า ๆ นะ สวัสดิการอะไรกัน”

เขาจี้ปาก ความโกรธเพียงเล็กน้อยทำให้อุณหภูมิร่างกายสูงขึ้น

¹ Integrated Circuit Card คือ บัตรสมาร์ทการ์ดแบบเติมเงิน ใช้สำหรับแตะจ่ายค่าบริการต่าง ๆ อย่างรวดเร็วในญี่ปุ่น

² Non-profit Organization คือ องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินงานเพื่อประโยชน์สาธารณะ สังคม

การเข้ารับสวัสดิการยังชีพจำเป็นต้องมีที่อยู่ สุดท้ายเขาก็ต้องไปอยู่ในอพาร์ทเมนต์ราคาถูกลงที่พวกนั้นแนะนำ นั่นคือสิ่งที่ก๊อนตะหนไม่ได้ที่สุด

เขากวาดตามองไปรอบ ๆ ป่าที่ปกคลุมด้วยความมืด มีเพียงแสงสลัวจากไฟริมถนนลอดผ่านช่องว่างระหว่างแมกไม้เข้ามา ที่นั่นแหละคือ “บ้าน” สำหรับก๊อนตะ

มีคนไร้บ้านอยู่ในสวนสาธารณะคุรุเมะอิเคะหลายสิบคน และก๊อนตะก็คือผู้อาศัยที่อยู่มานานสุด บางครั้งกลุ่มคนไร้บ้านก็ปะทะกันเล็กน้อยเรื่องเขตแดน แต่ไม่มีใครกล้าเข้ามาในบริเวณรอบบ้านหลังกระดาษของก๊อนตะ

สวนสาธารณะขนาดใหญ่ล้อมรอบสระน้ำกว้างซึ่งเคยลือกันว่ามิกับปะไพล่มา และก๊อนตะก็คือราชาผู้ครอบครองอาณาจักรแห่งนี้

ตราบิตเดที่ยังอยู่ในสวนสาธารณะแห่งนี้ เขาก็จะอยู่บนจุดสูงสุดได้ตลอดไป แต่หากทำตามคำแนะนำของเหล่าอาสาสมัครแล้วออกไปจากที่นี่ เขาก็จะถูกผลักให้ตกสู่จุดต่ำสุดของสังคมทันที

นี่คือที่ของเขา เขาจะใช้ชีวิตและตายอยู่ที่สวนสาธารณะแห่งนี้

อีกนิดเดี๋ยวก็จะถึง “บ้าน” แล้ว ขอแค่ถอดเสื้อผ้าที่ทั้งเปียกทั้งหนักและเย็นเฉียบนี่ออกก็คงสบายขึ้น ตอนที่คิดแบบนั้น ก๊อนตะก็สะดุดอะไรบางอย่างจนเสียหลัก

ก๊อนตะใช้มือทั้งสองยันพื้นที่เเฉาะแฉะจากสายฝนขณะล้มลงอย่างแรง จนโคลนกระเซ็นใส่ใบหน้า

“แม่ง อะไรวะเนีย!”

ทันทีที่สบตอกันไป ฝ่ามือเขาก็สัมผัสกับของแข็งบางอย่าง ก้อนตะเผลอคว้าสิ่งนั้นไว้โดยไม่ตั้งใจก่อนยกขึ้นมาดู สายฝนช่วยชะล้างโคลนออกจากก้อนอะไรบางอย่างที่ขนาดเท่าเม็ดหมากล่อม สิ่งนั้นส่องประกายอยู่บนฝ่ามือของก้อนตะเเมื่อต้องแสงจากไฟริมถนน มันคือคริสตัลขนาดเล็ก พลิกคริสตัลใสกระจ่างทอประกายอ่อนนบอกให้รู้ว่านี่ไม่ใช่ลูกแก้วธรรมดา

“คริสตัล...?”

ก้อนตะกะพริบตาปริบๆ แล้วสังเกตเห็นว่านี่คือคริสตัลจากสายห้อยโทรศัพท์มือถือ

ทำไมถึงมาอยู่แถวนี้ เมื่อหันมองไปรอบๆ ก็เห็นว่ามิไรคนหนึ่งนอนจมกองโคลนอยู่ ดูเหมือนเขาจะสะดุดร่างนั้นสินะ

“แกเป็นไรวะ!”

ก้อนตะลุกขึ้นก่อนจะเดินเข้าไปใกล้ร่างที่ล้มอยู่ ดูแล้วเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ความมืดทำให้ก้อนตะเห็นสีผิวของเขาไม่ชัดเจน แต่ดูจากโครงหน้าที่เด่นชัดก็พอจะเดาได้ว่าเป็นชาวต่างชาติ ช่วงนี้คนไร้บ้านที่เป็นต่างชาติก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน

“นี่ ไอ้หนุ่ม มานอนในที่แบบนี้ก็แยสิ รีบใส่หัวไปซะ”

ก้อนตะพูดออกมาอย่างหยาบคาย ขณะจ้องชายคนนั้นด้วยความเหยียดหยาม แต่อีกฝ่ายกลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

“เฮ้ย อย่าเมินกันสิวะ!”

เขายื่นมือเประอะโคลนไปกระชากคอเสื้อของชายคนนั้น เสียงผ้าขาดดังแควกเผยให้เห็นผิวบริเวณอก “เหวอ” ก้อนตะร้องออกมาแล้วรีบปล่อยมือทันที

บริเวณนอกชายฝั่งใต้ไหลปรา้งของชายคนนั้น มีรูปค่างคาว
ที่ดูสมจริงจนชวนขยะเขยงถูกวาดไว้

“รอยสัก...”

ความทรงจำช่วงที่เพิ่งกลายเป็นคนไร้บ้านย้อนกลับมา
ต่อนั้นเขาไปอาศัยนอนในสวนสาธารณะใกล้สถานีอิเคบูกุโระ
แล้วถูกยากูซ่าเข้ามาหาเรื่อง “ใครอนุญาตให้แกเข้ามาอนที่นี้วะ”
พวกมันพูดจบแล้วพากันรุมซ้อมเขา เพราะอย่างนั้นก็อดจะจึง
พยายามออกห่างจากย่านแหล่งบันเทิงที่เต็มไปด้วยสำนักงานของ
พวกอันธพาล และเลือกมาอยู่ในสวนสาธารณะซึ่งตั้งอยู่กลาง
ย่านที่พักอาศัยแห่งนี้แทน

หรือหมอนี่ก็เป็นยากูซ่า ก็อดจะขงักไปชั่วขณะ แต่เมื่อ
ดูดี ๆ ก็พบว่ารอยสักนี้แตกต่างจากรอยสักลายดั้งเดิมแบบญี่ปุ่น
ที่พวกยากูซ่านิยมสักกันบนแผ่นหลัง ซึ่งทุกวันนี้มีหนุ่มสาว
จำนวนไม่น้อยชอบสักเป็นแพชั่น คิดแล้วเขาก็ถอนหายใจด้วยความ
โล่งอก

“เฮ้ย ไอ้หนุ่ม ไปที่อื่นซะ ถ้าแกไม่มาอยู่แถวนี้ ฉันก็
ไม่ว่าหรอก”

ก็อดจะใจเย็นลงเพราะนึกถึงแผลใจในอดีต ยังหนุ่ม
ขนาดนี้คงแข็งแรงน่าดู ถ้าอนุญาตให้อยู่ใน “อาณาจักร” ของเขา
ก็อาจมีประโยชน์ในอนาคต

“คนที่อยู่อีกฟากของสระน้ำ เพิ่งหายตัวไปไม่นานนี้เอง
‘บ้าน’ ของเจ้านั้นยังอยู่นะ แกไปใช้ที่นั่นก็ได้”

ก็อดจะเซิดคางขึ้น แต่ชายคนนั้นก็ยังไม่ขยับ เพลิงโทสะ
ที่มอดไปจึงไหมขึ้นมาอีกครั้งราวกับได้ออกซิเจนสดใหม่เข้าไปเพิ่ม

“อย่ามาเมินฉันนะ!”

ก็อนดะเก็บคริสตัลใส่กระเป๋าทางเกงแล้วตบแก้มชายหนุ่มเต็มแรง เสียงเพียะดังกังวานท่ามกลางสายฝน ใบหน้าของอีกฝ่ายหันไปด้านข้างอย่างไ้รู้แรงต้าน ตอนนั้นเอง เขาจึงเห็นวาบริเวณลำคอของชายคนนั้นมีรูเล็ก ๆ อยู่สองรู

รูนี้มันอะไรกัน เหมือนโดนบางอย่างแทงเข้าไป...

ก็อนดะยื่นมือไปแตะแก้มอีกฝ่ายแบบกล้า ๆ กลัว ๆ ทันทึที่ฝ่ามือสัมผัสแก้ม เขาก็หลุดร้อง “ฮึก” ออกมา

แก้มของชายหนุ่มทั้งเย็นและแข็งราวกับยาง ก็อนดะรู้จักสัมผัสนี้ดี เมื่อปีก่อนตอนชายแก่ไ้รับบ้านที่เคยอาศัยในสวนสาธารณะแห่งนี้ตายในบ้านตนเอง ก่อนตำรวจจะมาเก็บร่างนั้นไป ก็อนดะได้ลูบแก้มของร่างไ้ไว้วิญญาณนั้นเพื่อบอกลาสัมผัสจากผิวหนังของชายที่ลุ่มอยู่ตรงหน้าช่างเหมือนกับสัมผัสตอนนั้นไม่ผิดเพี้ยน

“ตะ...ตายแล้วเรอะ...”

ก็อนดะถอยกรูดไปด้านหลัง พร้อมกับเปล่งเสียงแหบแห้งออกมาจากลำคอ ทันใดนั้น แผ่นหลังก็กระทบเข้ากับบางอย่าง เขาหันกลับไปด้วยท่าทางแข็งทื่อ ราวกับข้อต่อขึ้นสนิม

ตรงนั้นมีชายร่างสูงคนหนึ่งยืนอยู่

ก็อนดะเข้าอ่อน ทรวดฮวบลงไปนั่งจำเ้าบบนพื้นเฉอะแฉะแล้วเงยหน้าขึ้นมองชายคนนั้น แต่เพราะอีกฝ่ายยืนหันหลังให้แสงไฟริมถนน ก็อนดะจึงมองเห็นเพียงเงาที่ย้อนแสงจากร่างนั้น

พริบตาต่อมา เสียงฟ้าร้องดังกึกก้องไปทั่ว ร่างของชาย

ที่ปรากฏให้เห็นผ่านแสงฟ้าแลบ ทำให้ก้อนตะลุดเสียงกริ๊ดร้อง
ออกมา

ใบหน้านั้นซีดขาวจนเหมือนไม่ใช่มนุษย์ ผมมองเห็น
โหนกแก้มชัดเจน เบ้าตาลึกโหล ดวงตาเต็มไปด้วยเส้นเลือด
แดงกำรากับมีเยื่อเมงมูกปกคลุมอยู่ด้านใน ตรงริมฝีปาก
สีซีดเขียวเผยให้เห็นฟันเรียวแหลมสองซี่

ราวกับว่ามีเขี้ยวงอกออกมา

หมอนี่แหละ เจ้าปีศาจที่ฆ่าชายคนนั้น ก้อนตะลุดหลัง
ให้ “ปีศาจ” แล้วกระเสือกกระสนคลานหนีไปบนพื้นโคลนสุดชีวิต
เขาอยากหนีออกจากป่านี้ จากสวนสาธารณะที่ปีศาจตัวนี้
อาศัยอยู่ให้เร็วที่สุด

ก้อนตะลุดวิ่งล้มลุกคลุกคลานต่อไปสุดชีวิต ทอดทิ้ง
“อาณาจักร” ที่ใช้ชีวิตอยู่มาเป็นเวลากว่า 20 ปีเอาไว้เบื้องหลัง

เวชระเบียน 01

คดีฆาตกรรมต่อเนื่องพิศูดเลือด

1

จ้อง จ้องมันเข้าไป

ผมทาคานาชิ ยู จ้องชอร์ตเค้กบนโต๊ะอย่างไม่วางตา
ราวกับกำลังเล่นจ้องตากับมัน

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณหมอทาคานาชิ ไม่ชอบของหวาน
เหรอครับ”

น้ำเสียงเป็นมิตรกล่าวทัก เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นชาย
วัยกลางคนในชุดเสื้อโค้ตัยบย่นยืนอยู่ เขาคือซากุราอิ คิมียาสุ
เจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยสืบสวนคดีฆาตกรรมประจำกองสืบสวน
ที่หนึ่ง สำนักงานตำรวจนครบาล ตามมาด้วยนารุเสะ ริวยะ
เจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจทานาชิซึ่งรับผิดชอบพื้นที่บริเวณนี้
ซากุราอิส่งยิ้มเป็นมิตร

แต่ห้ามเปลือไว้ใจรอยยิ้มนี้เด็ดขาด เพราะทั้งที่ชายคนนี้

อายุยังไม่ถึงห้าสิบ แต่กลับมีบรรยากาศรอบตัวเหมือนชายแก่ ผู้โอบอ้อมอารี จากที่รู้จักเขาตลอดเวลาที่ผ่านมาทำให้ผมรู้ดีว่า ภายใต้น้ำหนักที่ดูใจดีนั้น เขาเจ้าเล่ห์ขนาดไหน

“ของหวานเป็นของโปรดของผมเลยครับ แต่พอคิดว่าตั้งแต่เด็ก ๆ คุณพ่อคุณแม่สอนว่าห้ามรับขนมจากคุณลุงแปลกหน้านะ”

“คุณลุงแปลกหน้าเลยเหรอ แบบนั้นก็ใจร้ายไปไหม”
ชากรูอาพิศพลงยกมือข้างหนึ่งปิดหน้า

“ผมกับแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษเคยร่วมแรงร่วมใจกัน ฝ่าฟันสถานการณ์เลวร้าย และช่วยกันคลี่คลายคดีต่าง ๆ ด้วยกัน ตั้งไม่รู้กี่ครั้งไม่ใช่เหรอครับ”

“ความทรงจำคุณเหมือนจะถูกปิดเบือนลิ้นะครับ ที่ผมจำได้ก็คือคอนธรรมาตอย่างพวกเราโดนคุณใช้ประโยชน์ตามใจชอบ และถูกผลักให้ต้องเผชิญหน้า ‘สารพัดคดี’ จนตกอยู่ในอันตรายต่างหาก”

“‘คอนธรรมา’ เหรอครับ จะถ่อมตัวอะไรขนาดนั้น”

ชากรูอาพิศพลงมือทั้งสองออกกว้างด้วยท่าทางเหมือนแสดงละคร

“ชื่อเสียงของคุณหูกาตาคาที่คลี่คลายคดีสุดหินได้อย่างต่อเนื่องเหมือนใช้ดาบคมกริบตัดปมยุ่งเหยิง ไม่ได้เป็นที่รู้จักแค่ในสถานีตำรวจท้องถิ่นเท่านั้นนะครับ ตอนนี่ยังดังกระหึ่มไปถึงสำนักงานใหญ่แล้วด้วย”

“เลิกเรียกด้วยชื่อแปลก ๆ แบบนั้นซะที ผมขอละ!”

พอพูดไปแบบนั้น แพทย์ฝึกหัดปีสองที่กำลังฝึกงานในแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษ โคโนอิคะ ไม ก็รีบร้องบอก “ใช่ค่ะ!”

ทั้งที่ยังเคี้ยวhardtผลไม้ต่างๆ อยู่ทางขวามือของผม

“ช่วงนี้นั่นเองก็เข้าร่วมการสืบสวนของแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษด้วยนี่คะ คุณควรรีเสื่อฉันไปด้วยสิ ไม่ใช่แค่คุณหมอนกน้อย”

“เอ่อ...ถ้าอย่างนั้นเอาเป็น ทาคาโนโทริ เป็นไงครับ”

“อู๊ย ก็ดีนะคะ ดีใจจัง”

โคโนอิเคะในชุดสคริปสีน้ำเงินซึ่งเป็นยูนิฟอร์มของแพทย์ฝึกหัดยกมือประกบกัน

“ทาคาโนโทริเธอรอ ไม่ใช่ชื่อในวงการของซูโมะซะหน่อย...”

ผมไหล่ตกอย่างท้อเหี่ยว รู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน

ราวสิบนาทีก่อน ซากุราอิลากตัวนารุสะมายัง “บ้าน” ที่สร้างอยู่บนดาดฟ้าของโรงพยาบาลทั่วไปเท็นอิโค ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่รับผิดชอบการรักษาผู้ป่วยทุกพื้นที่ของเมืองอิงาชิคุรุเมะ จังหวัดโตเกียว

หลังหกโมงเย็น ผมกับโคโนอิเคะเพิ่งทำงานเสร็จและกลับมาพักหายใจที่นี่ ซึ่งเป็นห้องทำงานของแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษควบกับบ้านของหัวหน้าแผนกอย่างอาเมคุ ทาคาโอะ ไปด้วยในตัว ไม่ทันไรเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นราวกับเสียงจิ้งหะเอาไว้ (ซึ่งเขาก็อาจรอจิ้งหะอยู่จริง ๆ) ก่อนซากุราอิจะโผล่หน้ามาทักทาย “สวัสดีครับ - บ ทุกคน พอดีผ่านมาแถวนี้ เลยถือโอกาสมาทักทายนะครับ”

“อ้อ ันท์ก็ ‘หวัดดี’ ทักทายแล้วไง หมดรุระแล้วนะ”

อาเมคุ ทาคาโอะ ผู้เป็นเจ้าของ “บ้าน” อยู่ในชุดสคริปสีเขียวย่นสำหรับผ่าตัดซึ่งใช้เป็นชุดอยู่บ้านด้วย เธอยกมือขึ้น

ท่าท่าปัดๆ เหมือนไล่แมลง ขณะนอนอ่านหนังสืออยู่บนโซฟา เห็นท่าทางนั้นแล้วซากรู้อึกก็ยกกล่องในมือขึ้นด้วยท่าทางภูมิใจ

“ผมซื้อเค้กมาฝากด้วยนะ ถือว่ารบกวนไหม”

“รบกวนอะไรกัน! คิดถึงอยู่พอดีเลย”

ทาคาโอะแต่งตัวขึ้นราวกับของเล่นติดสปริง

เค้กถูกวางลงบนโต๊ะเตี้ย ทาคาโอะกับโคโนอิเคะกินเค้ก

กันอย่างมีความสุข แต่ผมทำใจกินไม่ลง

“อะไรกันนกกน้อย นายไม่กินเหรอ ช่วยไม่ได้สินะ ฉันกินให้ก็แล้วกัน”

ทาคาโอะยื่นล้อมมาหา ผมรีบหยิบจานออกเพื่อปกป้องชอร์ตเค้กของตัวเอง

“อ๊ะ เตี้ยวเถอะ เค้กของฉันนะ”

“ของผมต่างหาก อันตรายนะครับ อย่าเหวี่ยงล้อมไปมาแบบนั้นสิ”

ทาคาโอะมีใบหน้าอ่อนเยาว์จนดูเหมือนนักเรียนมัธยมปลาย หรือเปลอๆ อาจดูเหมือนเด็กมัธยมต้นด้วยซ้ำไป ในขณะที่พฤติกรรมกลับดูเหมือนเด็กประถม แต่ความจริงแล้วเธอคนนี่คือหญิงสาววัยยี่สิบแปด ทั้งยังดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษ หรือก็คือเจ้านายของผมนั่นเอง

“ถ้าอยากให้ฉันเลิกเหวี่ยงล้อม ก็คืนเค้กของฉันมาสิเร็วเข้า”

ผมจำใจหยิบสตรอว์เบอร์รี่บนชอร์ตเค้กยัดใส่ปากทาคาโอะที่กำลังโวยวาย เพื่อให้เธอสงบ ไม่งั้นก็คุยกันต่อไม่ได้

เมื่อทาคาโอะยอมเคี้ยวสตรอว์เบอร์รี่อย่างว่าง่าย ผมจึง

หันกลับไปหาซาคุราอิ

“แล้วตกลงว่าคุณวางแผนอะไรไว้ล่ะ”

“วางแผน? หมายถึงอะไรครับ” ซาคุราอิกะพริบตาปริบ ๆ
เหมือนสงสัยจากใจจริง

หน้อย ไอ้ทานุกิเจ้าเล่ห์เอ๊ย ผมหรือตาลงเหมือนจับผิด

“อย่ามาทำเป็นไม่รู้เรื่องเลยครับ เจ้าหน้าที่จากหน่วย
สืบสวนคดีฆาตกรรมประจำกองสืบสวนที่หนึ่งของสำนักงาน
ตำรวจนครบาลอย่างคุณ กลับมาทำงานร่วมกับคุณนารุสะ
จากสถานีตำรวจประจำท้องที่ แสดงว่ามีการตั้งทีมสืบสวนคดี
ฆาตกรรมขึ้นแล้วสินะครับ แล้วในช่วงเวลายุ่ง ๆ แบบนี้ คุณ
ไม่มีทางโผล่มาแค่ทักทายเฉย ๆ หรือก”

“โฮ่ อย่างนี้เอง”

ซาคุราอิกล่าวรับคำด้วยท่าทางนึกสนุกแล้วส่งสายตาให้ผม
พูดต่อ

“แล้วที่อุตส่าห์เอาของมาฝากนี่ก็ด้วย เป็นไปได้สูงว่าอาจ
จะมีคดีพิศวงที่ทางตำรวจรับมือไม่ไหว ถึงต้องมาพึ่งสติปัญญา
ของคุณหมอทาคาโอะ และกะว่าถ้าโชคดีก็จะดึงพวกผมให้เข้าไป
พัวพันกับคดีด้วย ไซ้ไหมล่ะครับ”

เมื่อผมชี้ไปที่อีกฝ่าย ซาคุราอิก็ปรบมือเบา ๆ

“เยี่ยมยอด สมแล้วที่เป็นคุณหมอทาคานาชิ เพราะคุณ
ได้เรียนรู้การสืบสวนคดีลึกลับมาแล้วมากมายภายใต้การชี้แนะ
ของคุณหมอทาคาโอะสินะ เป็นผลจากการสั่งสอนชั้นยอดของ
คุณหมอทาคาโอะจริง ๆ”

ทาคาโอะกลืนสตรอว์เบอร์รี่พาลงพยับหน้าอย่างภูมิใจ

“ใช่ไหมล่ะ ใช่ไหมล่ะ”

“สิ่งที่ผมได้เรียนรู้จากแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษคือการวินิจฉัยโรคครับ ไม่ใช่การสืบคดี”

“แต่คุณหมอมหาคานาซึกิเข้าร่วมสืบคดีทุกครั้งเลยไม่ใช่หรือ”

เมื่อโดนจี้ใจดำแบบนี้ ผมก็เถียงไม่ออก แน่หนอนว่าแผนกตรวจวินิจฉัยพิเศษไม่ใช่สำนักงานนักสืบ ความจริงแล้วผมก็ไม่อยากเข้าไปพัวพันกับคดีอันตรายหรอก แต่ไม่ทันจะได้ห้าม ทาคาโอะก็เริ่มสืบสวนด้วยความตื่นเต้นซะแล้ว

ทั้งที่ปกติเธอมักเก็บตัวอยู่ในห้องมืดสลัว อ่านหนังสือเล่นเน็ต ดูหนังหรืออนิเมะราวกับหมิวจำศีลในถ้ำดูหนาว แต่พอมีปริศนาที่น่าดึงดูดมาอยู่ตรงหน้าที่ไร เธอเป็นต้องพุ่งทะยานออกวิ่งไม่ต่างอะไรจากม้าที่มีแคร่รอดท่ออยู่ไว้ตรงหน้าเพื่อล่อลวงเลย เพราะสำหรับทาคาโอะผู้มีสติปัญญาและความรู้มหาศาลเหนือมนุษย์ แถมยังมีความอยากรู้อยากเห็นอันไร้ขีดจำกัดแล้ว เธอโปรดปรานการได้ใช้ความรู้ความสามารถนั้นยิ่งกว่าการกินเค้กซะอีก และทุกครั้งที่เธอเข้าไปพัวพันกับคดีต่างๆ แน่หนอนว่าลูกน้องอย่างผมก็ต้องถูกลากตามไปด้วย

การสืบคดีไม่ใช่งานของหมอ จริงๆ แล้วผมไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมด้วยหรอก แต่ถ้าปล่อยให้ทาคาโอะไปคนเดียว แค่จินตนาการว่าคนที่ปกติเป็นพวกเก็บเนื้อเก็บตัวและเข้าสังคมไม่เป็นขั้นรุนแรงอย่างเธอจะก่อเรื่องอะไรบ้างก็สยองแล้ว สุดท้ายผมก็จำใจต้องร่วมด้วย เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างเธอกับโลกภายนอกที่เรียกว่าสังคมทั่วไปอย่างเลี่ยงไม่ได้

ขณะมัวแต่คิดหาคำพูดแย้งซากุราอืออย่างเอาเป็นเอาตาย ผมก็เพลอลดความระวังตัวลง ทำให้ทาคาโอะที่ขึ้นไปยืนบนโซฟา ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ฉวยโอกาสยื่นส้อมมาจิ้มชอร์ตเค้กบนจานที่ผมชุปไว้เหนือศีรษะได้

“อ๊ะ ทำอะไรของคุณเนี่ย”

“หืม? ก็ขโมยเค้กของนายไง”

“อย่ายอมรับหน้าตาเฉยแบบนี้สิครับ คินเค็กผมมานะ”

ผมยื่นมือไปหาชอร์ตเค้กในมืออีกฝ่าย แต่ทาคาโอะกลับชิงเอาเค้กบนส้อมมาเลียครีมนอบๆ อย่างเอร็ดอร่อยซะก่อน

“โง่ละ แบบนี้ยังอยากได้คืนอยู่ไหม”

ทาคาโอะยึดดอกอย่างภูมิใจราวกับผู้ชนะ ทั้งที่มีครีมติดอยู่รอบปากเหมือนหนวดสีขา

“...ไม่เอาแล้วครับ เชิญคุณกินไปเหอะ”

“โอ๊ะ งั้นหรือ งั้นฉันไม่เกรงใจละนะ”

ทาคาโอะอ้าปากกว้างกินชอร์ตเค้กจนเกลี้ยงภายในไม่กี่สิบวินาที จากนั้นถึงได้นั่งลงติๆ

“เอาละ ท้องก็อิ่มแล้ว งั้นมาฟังเรื่องที่พวกนายจะพูดสักหน่อยก็แล้วกัน ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้น พวกนายกำลังสืบคดีพิศวงอะไรอยู่”

ทาคาโอะเลียครีมรอบปากตัวเองด้วยท่าทางเหมือนสัตว์กินเนื้อที่เห็นเหยื่ออยู่ตรงหน้า ฐู่ๆ ก็มีคนนำเค้กกับปริศนามาเสิร์ฟถึงที่โดยไม่คาดหมาย สำหรับเธอแล้วก็เหมือนยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ตรงข้ามกับผมที่นอกจากจะมีเรื่องยุ่งเข้ามาหาถึงที่แล้ว ยังโดนแย่งเค้กไปอีก แบบนี้เขาเรียกว่า

ช่วยข้าช่วยซ้อจริง ๆ

“ขอบอกไว้ก่อนนะครับ ว่าเรื่องที่กำลังจะเล่าต่อจากนี้ ยังไม่ได้เปิดเผยสู่สาธารณะ”

รอยยิ้มมกวน ๆ เลื่อนหายไปจากใบหน้าของชากรูอิ

“จะบอกว่าย่าเอาไปบอกคนอื่นใช่ไหมล่ะ รู้แล้วนะ”

ทาคาโอะกล่าวชัด แสยะยิ้มรู้ทันแล้วมองไปยังนารุเสะที่ยืนอยู่ด้านหลังชากรูอิ

“ปกตินารุเสะมักจะพูดว่า ‘อย่าเอาข้อมูลการสืบสวนไปบอกคนทั่วไปนะ!’ นี่นา ทำไมวันนี้ถึงสงบเสียงขนาดนี้ล่ะ ฉันเคยคิดว่าสมอบนายก็ทำด้วยกล้ำเนื้อซะอีก แต่ดูเหมือนว่าจะไปหัดยึดเส้นจนความคิดยึดหยุ่นขึ้นมาบ้างแล้วสินะ”

นารุเสะที่ยืนนิ่งมาตลอดเมื่อได้ยินก็นิวหน้าดูดตัน

“แน่นอนว่าผมก็ยังไม่อยากให้ข้อมูลรั่วไหลอยู่ดีนั่นแหละ แต่ต่อต้านไปให้ตายยังไง คุณชากรูอิก็คงตั้งใจจะให้ข้อมูลเพื่อขอเยี่ยมมันสมองคุณอยู่ดีนั่นแหละ”

“ยอมแพ้แล้วสินะ เฮ้อ บ่นไปก็เท่านั้น ตัวนายเองก็เถอะ บางทีก็ยังคงใจให้ข้อมูลรั่วมาถึงฉัน เพื่อให้ช่วยคลี่คลายคดีเลยนี่นา”

โดนพูดแทงใจดำแบบนั้น นารุเสะก็หลุดครางเสียง “ฮือ” อยู่ในลำคอ

“แล้วต่อให้ชากรูอิเป็นคนปล่อยข้อมูล นายเองก็มีแต่จะได้ประโยชน์นี่นะ เพราะถึงเบื้องบนจะจับได้ว่ามีข้อมูลรั่วไหล ก็โยนความผิดว่าเป็นการตัดสินใจโดยพลการของชากรูอิได้ และถ้าฉันใช้ความรู้ไขคดีสำเร็จ ก็ถือเป็นผลงานของนายในฐานะคู่มือ

เขาไปด้วย เรียกว่าไร้ความเสี่ยงแต่ได้รับผลตอบแทนสูง นายก็แค่ทำที่เป็นต่อด้านเพื่อบังหน้าเท่านั้นแหละ”

เมื่อเห็นนารุเสะมินหน้าหนีเพราะถูกพูดแทงใจดำ ทาคาโอะก็หัวเราะ “หึ ๆ”

“พอมาจับคู่กับเจ้าทานุกิมากเส่ท์นี่ ตัวนายเองก็คงติดเชื่อเจ้าเส่ท์มาบ้างแล้วสิ ดิจังเลยนะซากราอิ ได้พวกแล้วนี่”

“ແหม่ ๆ ไม่พรอกรับ ถ้าเรื่องความเจ้าเส่ท์แล้วผมก็ยังไม่แพ้พรอกร จะให้ภายในด่าเหมือนโดนน้ำหมึกย้อมแบบผม คนจริงจั่งอย่างนารุเสะนะยังเทียบผมไม่ติดพรอก”

ซากราอิยิ้ม เผยให้เห็นความภูมิใจแบบแปลก ๆ

“คนที่จะแข่งเรื่องความเจ้าเส่ท์กับผมได้นะ ก็มีแต่คุณเท่านั้นแหละ คุณหมอทาคาโอะ”

“นับว่าเป็นเกียรติจิง ๆ”

เมื่อทาคาโอะกับซากราอิสบตากันต่างฝ่ายก็เริ่มหลุดเสียงหัวเราะหึ ๆ ออกมาแผ่วเบา

...น่ากลัวเป็นบ้า หยุดชะที่ได้หม

“คุยเรื่องปลากะพงคอดำกันอยู่เหรอกะ ฟังแล้วน่าอ่อยจังเลย เอามาทำเป็นซาซิมิ ย่างไฟ ต้มซีอิ้ว...จิม ๆ หิวจัง...”

โคโนอิเคะเริ่มพิมพ์ำเรื่องไร้สาระ พอเห็นว่าเริ่มคุมสถานการณ์ไม่อยู่ ซากราอิก็ตบมือสร้างเสียงดังกังวานไปทั่วห้องเพื่อเรียกความสนใจกลับมา

“กลับเข้าเรื่องกันเถอะครับ อย่างที่คุณหมอทาคานาชิพูดเมื่อครู่ นั่นแหละ ตอนนี้อยู่กับนารุเสะกำลังปฏิบัติกร่วมกับกองสืบสวนพิเศษที่จัดตั้งโดยสถานีตำรวจอิงาชิมุรายามะ เพื่อ

สืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง ตอนแรกพวกเราไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกองบัญชาการสืบสวนนี้หรอกครับ แต่พอคดีเริ่มบานปลายก็มีการเสริมกำลังจากหลายฝ่าย ทั้งกองสืบสวนที่หนึ่งของผมและจากสถานีตำรวจใกล้เคียงอย่างทানাซิดัวด้วย ทำให้พวกเราได้เข้าร่วมกับกองสืบสวนนี้มาตั้งแต่สองสามวันก่อน”

“เป็นคดีใหญ่ขนาดที่ต้องดึงหน่วยสืบสวนคดีฆาตกรรมของกองสืบสวนที่หนึ่งประจำสำนักงานตำรวจนครบาลมาเข้าร่วมถึงสองทีมเลยสินะ”

ทาคาโอะโน้มตัวไปข้างหน้าด้วยท่าทางตื่นเต้น

“คดีแรกเกิดขึ้นเมื่อราวสองเดือนก่อน คนไร่บ้านที่อาศัยอยู่ในสวนสาธารณะคุรุเมะอิเคะพบศพชายหนุ่มในป่าของสวนสาธารณะกลางดึก ตอนที่จะเผ่นหนีด้วยความตกใจ คนไร่บ้านนั้นก็ได้พบเข้ากับ ‘ปีศาจ’”

“ปีศาจ” โคโนอิเคะเอียงคอจ้อง

“คนไร่บ้านนั้นให้การว่าอย่างนั้นครับ บอกว่า ‘เห็นปีศาจเจ้านั้นคือฆาตกร!’ นะครับ”

“ได้บอกละเอียดไหมว่าเป็นปีศาจแบบไหน”

“เขาบอกว่าเป็นชายร่างผอมสูง ผิวซีดเขียวเหมือนศพดวงตาแดงกำปูดโปน และที่ปากก็มีเขี้ยวสองซึ่งอกยาวออกมาครับ”

“ฟังดูเหมือนผีดูดเลือดเลยนะครับ”

ผมพึมพำโดยไม่คิดอะไร แต่ซาคุราอิกับนารุสะต่างหันมามองผมด้วยสายตาคัลล้ายอยากพูดอะไรบางอย่าง แรงกดดันจากสายตาสองคู่ทำให้ผมเปลืองงะ

“อะ...อะไรครับ ผมพูดอะไรผิดเหรอ”

“เปล่าครับ เรื่องนั้นไว้ผมจะอธิบายทีหลัง”

ซากุราอึกระแอมเบา ๆ

“ลึบแปดวันหลังจากนั้น ก็พบศพของชายหนุ่มคนหนึ่ง ริมฝั่งแม่น้ำอาราคาวะ และอีกลึบห้าวันต่อมา พบศพชายหนุ่มอีกคนที่ชายฝั่งอ่าวโตเกียว ทางเรามองว่าทั้งสองเคสนี้น่าจะเป็นฝีมือของคนร้ายคนเดียวกันกับที่ก่อคดีในสวนสาธารณะคุรุเมะอึเคะ”

“ทั้งที่ระยะทางห่างกันขนาดนั้น ทำไมตำรวจถึงสันนิษฐานว่าเป็นฝีมือของคนร้ายคนเดียวกันล่ะ”

ทาคาโอะถาม ซากุราอึจึงหยิบรูปถ่ายออกมาจากกระเป๋าเสื้อโค้ต

“เพราะทั้งสามศพมีลักษณะเหมือนกันหลายอย่างนะครับ หนึ่งในนั้นก็คือนี่”

ในรูปถ่ายทั้งสามใบที่ซากุราอึวางลงบนโต๊ะ ปรากฏภาพรอยสักรูปค้างคาวที่ดูสมจริงจนน่าขนลุก จุดเด่นคือหูเล็กจิ๋ว ปากแหลม และมีขนสีเงินงอกออกมาจากร่างกายสีดำสนิท มองเผิน ๆ อาจดูเหมือนเป็นรอยสักเดียวกัน แต่เมื่อสังเกตให้ดีจะเห็นความแตกต่างเล็กน้อยทั้งเรื่องความเข้มสีและตำแหน่งกล้ามเนื้อบริเวณที่สัก

“รอยสักนี้ปรากฏบนคอ หน้าอก และสีข้างบนร่างผู้เสียชีวิตแต่ละรายตามลำดับ”

“เจอศพที่มีรอยสักเดียวกันติดต่อกันหลายเคสลักษณะอย่างนี้เอง แบบนี้ก็สมเหตุสมผลที่จะคิดว่าเป็นฝีมือคนร้ายคนเดียวกัน”

ทาคาโอะรูบคาง พลังพิมพ์คำล้ายพูดคนเดียว

“ทำไมถึงสักเหมือนกันหรือคะ” โคโนอิเคะเอียงคอจน

“พวกอาชญากรต่างประเทศใช้การสักลายเดียวกันเป็นสัญลักษณ์ของสมาชิกจากแก๊งเดียวกันนะครับ เราเชื่อว่ารอยสักนี้ก็อาจมีความหมายลักษณะนั้น”

“หมายความว่า มีใครบางคนกำลังตามล่าสมาชิกแก๊งนั้นหรือคะ ฟังดูเหมือนในหนังฮอลลีวูดเลยนะ”

โคโนอิเคะพูดถูก ในประเทศที่มีความปลอดภัยสูงอย่างญี่ปุ่น การได้ยีนว่าสมาชิกกลุ่มอาชญากรโดนล่าอย่างต่อเนื่องนั้นยากที่จะเชื่อ

“แล้วระบุตัวตนของเหยื่อได้หรือยัง ถ้าถามคนรอบตัวของเหยื่อ ก็น่าจะรู้ว่าเป็นสมาชิกแก๊งจริงหรือเปล่า”

ทาคาโอะถาม ซากุราอิมีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นมาทันที

“น่าเสียดายที่เราระบุตัวตนของพวกเขาไม่ได้เลยครับ”

“ระบุตัวตนไม่ได้เนี่ยนะ เป็นไปได้ยังไง แค่อตรวจเทียบกับรายชื่อบุคคลที่มีการแจ้งความคนหายก็รู้แล้วไม่ใช่หรือ”

“เราตรวจสอบแล้ว แต่ไม่เจอใครเข้าข่ายเลย คาดว่าทั้งสามคนไม่มีครอบครัวที่จะแจ้งความคนหายได้อยู่ในประเทศนะครับ”

“...ชาวต่างชาติหรือ”

เมื่อทาคาโอะพิมพ์ ซากุราอิก็พยักหน้ารับคำหนักแน่นว่า “ครับ” ก่อนหยิบรูปถ่ายอีกหลายใบออกมาจากกระเป๋า เป็นภาพร่างผู้เสียชีวิตทั้งสาม ใบหน้าของศพมีโครงหน้าโหนกนูนชัดเจน และผิวค่อนข้างคล้ำ

“สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ได้ตรวจสอบทางพันธุกรรมแล้ว คาดว่าผู้เสียชีวิตน่าจะเป็นชาวต่างชาติจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ยังไงก็ตาม ทั้งสามไม่มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดครับ”

“อย่างนี้นี่เอง นอกจากเรื่องรอยสักแล้ว ผู้เสียชีวิตทั้งหมดก็มาจากภูมิภาคเดียวกัน มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นฝีมือของคนร้ายคนเดียวกัน”

“นอกจากนี้ คดีนี้ยังมีจุดสังเกตอีกอย่างที่ทำให้เราเชื่อว่าเป็นฝีมือของคนร้ายคนเดียวกัน นั่นคือเราพบคริสตัลตกอยู่ข้างศพทุกศพด้วยครับ”

“คริสตัล? นายหมายถึงคริสตัลที่เป็นอัญมณีเหรอ”

“ครับ ใช่แล้ว”

“อัญมณี แปลว่าเป็นของแพงหรือคะ”

โคโนอิเคะถามอย่างสนใจ แต่ซากรากกลับยกไหล่

“เปล่าครับ เป็นคริสตัลเม็ดเล็กๆ ที่ใช้ร้อยสายคล้องมือถือน่ะ คงไม่แพงอะไรขนาดนั้นหรอกครับ ราคาน่าจะไม่กี่ร้อยเยน”

“อะไรกัน น่าเบื่อกัน” โคโนอิเคะว่าแล้วยกมือขึ้นมาประสานไว้หลังท้ายทอย

“การพบคริสตัลในที่เกิดเหตุถือเป็นเบาะแสสำคัญครับ เราคิดว่าฆาตกรน่าจะจงใจทิ้งคริสตัลเอาไว้”

“บางที่ฆาตกรต่อเนืองก็ชอบทิ้งสัญลักษณ์บางอย่างไว้ในที่เกิดเหตุ เพื่ออวดว่าเป็นฝีมือของตน ว่าแต่ซากราก นายยังเก็บงำอะไรไว้อีกล่ะ”

ทาคาโอะหรีตาลงอย่างจับผิด

“เก็บงำอะไรกัน คุณพูดเรื่องอะไรเธอครับ”

ซากุราอิเอียงคอเหมือนไม่เข้าใจ

“จากข้อมูลที่นายบอกมาทั้งหมด ถ้าคิดตามหลักทั่วไป คดีนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างแก๊งอาชญากรต่างชาติ กับองค์กรใต้ดินอื่น ส่งผลให้สมาชิกแก๊งถูกเก็บไปที่ละคน ส่วน ปีศาจที่คนไร่บ้านอ้างว่าเห็น ก็น่าจะเป็นมือสังหารของฝ่ายตรงข้าม ละมั้ง วิธีที่ใช้ได้ผลสำหรับคดีแบบนี้คือกลยุทธ์ทุ่มกำลังคน ต้องระดมเจ้าหน้าที่สืบสวนจำนวนมาก ให้นำข้อมูลเกี่ยวกับ องค์กรอาชญากรรมของชาวต่างชาติที่หน่วยปราบปรามองค์กร อาชญากรรมจากสำนักงานตำรวจนครบาลมีอยู่มาเปรียบเทียบกัน เพื่อหาความจริงของคดีนี้ ไม่จำเป็นต้องต่อเอาของฝากมาให้ถึงที่นี้ พูดอีกอย่างก็คือ...”

ทาคาโอะเชิดหน้าขึ้น

“คดีนี้ไม่น่าจะเป็นแค่การขัดแย้งระหว่างกลุ่มองค์กรใต้ดิน แต่มีปริศนาซ่อนอยู่ด้วยสินะ”

“ถูกต้องแล้ว” ซากุราอิยกมือทั้งสองประกบกัน “จริง ๆ แล้ว คดีนี้มีปริศนาลึกกลับที่เข้าใจยากและชวนสยองสุด ๆ อยู่”

“ก็เลยอยากมาเยี่ยมสติปัญญาของชันสินะ แล้วปริศนาลึกกลับ สดสยองนั่นคืออะไรกันล่ะ”

ทาคาโอะลุกขึ้นจากโซฟา ใช้สองมือค้ำโต๊ะแล้วโน้มตัวไป ด้านหน้า ตาสองชั้นคูโตเปล่งประกายวิบวับ ริมฝีปากเผยออก น้อย ๆ ราวกับน้ำลายจะไหลอยู่รอบมร่อ

ทำตัวเหมือนแมวที่โดนล้อด้วยกัญชาแมวเลยแฮะ... ความ

เราร้อนที่แก่ออกมาจากร่างเพรียวบาง เล่นเอาผมที่อยู่ข้างๆ เผลอ
ถอยหนี จังหวะนั้นเองซากรากิก็หันมามองหน้าผม

“ก่อนหน้านี้อคุณหมอลูกคานาชิพูดถูกแล้วละ คนร้ายของ
คดีนี้ก็คือ ‘ผีดูดเลือด’ นะครับ”

“หา? ผีดูดเลือด?” ผมถามย้ำเพราะไม่เข้าใจ

“หมายความว่าไง? บอกมาเดี๋ยวนี้นะ รีบพูดมาให้ไวเลย!”

ทาคาโอะยิงโนม้ตัวไปด้านหน้ามากขึ้น

ซากรากิก็มึนศีรษะลงเล็กน้อย ทำสีหน้าเคร่งขรึม ก่อนจะ
ค่อยๆ เอ่ยปากพูด น้ำเสียงที่ถูกกดให้ต่ำลงดังกังวานไปทั่วห้อง
มืดสลัวซึ่งเรียงรายไปด้วย “ต้นไม้หนังสีอ”

“ทั้งสามศพที่เราพบ โดนดูดเลือดออกไปเกือบหมดเลย
ละครับ”

2

“เสร็จงานแล้วครับ”

หลังหกโมงเย็นวันศุกร์ซึ่งเป็นวันถัดมาหลังจากที่ได้ฟัง
เรื่องราวของ “คดีฆาตกรรมต่อเนื่องผีดูดเลือด” ผมเปิดประตู
เข้า “บ้าน” บนดาดฟ้าของทาคาโอะ

ทุกวันศุกร์ ผมจะถูกส่งตัวไปช่วยแผนกฉุกเฉินที่ยุ่งจน
อยากยิ้มมือแมว¹ มาใช้งาน ในฐานะ “มือแมวให้เช่า” และต้อง

¹ หมายถึง ยุ่งมากเสียจนอยากได้ใครสักคนมาช่วย ต่อให้เป็นคนที่
ไม่เกี่ยวข้องหรือไม่มีประสบการณ์เลยก็ตาม

รับผิดชอบทำงานฉุกเฉินอยู่ที่นั่นทั้งวัน

ส่วน “ค่าเช่า” ตัวผม เห็นว่าหัวหน้าแผนกฉุกเฉินผู้มีบ้านเกิดเป็นร้านขายขนมญี่ปุ่นแบบดั้งเดิม จะจ่ายเป็นขนมหวานให้เป็นประจำ อย่างตอนเปลี่ยนเวรเมื่อก็ หัวหน้าแผนกที่เข้ามารับช่วงเวรกลางคืนต่อกับอกผมว่า “เมื่อเช้านี้ ฉันเอาขนมไปให้เรียบร้อยแล้วนะ”

“ไป เหนื่อยหน่อยนะ” “ขอบคุณสำหรับวันนี้ล่ะคะ”

ทาคาโอะที่นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ และโคโนอิเคะซึ่งยืนขนานข้าง พวกกันทักทายผมอย่างพร้อมเพรียง แถมทั้งสองคนยังถือโถรายากิที่กินไปแล้วครึ่งหนึ่งค้างอยู่ในมือ

“อ๊ะ ของฝากจากหัวหน้าแผนกฉุกเฉินเหรอครับ พอดีเลย วันเนี่ยงานที่นั่นเยอะมาก ผมนี่อยากกินของหวานอยู่พอดี”

ผมพูดแล้วยื่นมือไปเปิดฝากล่องที่เขียนไว้ว่า “โถรายากิขึ้นชื่อ” บนโต๊ะ

“...เอ่อ ทำไมในกล่องมันไม่มีอะไรเลยล่ะครับ”

พอผมส่งสายตามืดหม่นไปหา ทาคาโอะก็หลบตาอย่างโจ่งแจ้ง แล้วพยายามจะฉิวปากทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่เพราะไม่ถนัดจึงแทบไม่มีเสียงออกมาเลย

“อย่ามาทำทกลบเกลื่อนนะครับ กล่องใหญ่ขนาดนี้ต้องมีสักสิบชิ้นได้มั้ง อย่าบอกนะว่าคุณกินคนเดียวหมดแล้วล่ะ แค่วันนี้ก็กินโถรายากิไปสิบชิ้นเนียนะ!?”

“เสียมารยาทน่า! ทั้งหมดที่ไหนกัน! ไม่เองก็กินไปตั้งเยอะ!”

ทาคาโอะแก้ตัวเสียงหลง

“เธอกินไปที่นั่น”

เมื่อผมหันไปหาโคโนอิคะ เธอก็ยกไหล่แล้วชูสองนิ้ว

“คุณกินคนเดียวตั้งแปดชิ้นเชียวนะ! ผมบอกอยู่ตลอดเลยใช่ไหมว่าอย่ากินน้ำตาลมากเกินไป เดี่ยวจะอ้วนเอานะครับ ไม่สิ คุณจะเป็นเบาหวานเอานะ!”

“ไม่เป็นไรน่า คูสิ รูปร่างฉันพิตจะตายไป”

ทาคาโอะลุกขึ้นยืน ยกมือทำเอว ก่อนยึดอกแบบบางอย่าง ภาควงมึใจ

“ไม่เห็นจะพิตตรงไหนเลย คุณผอมบางไร้ก้นมดเพราะเอาแต่เก็บตัวอยู่บ้านต่างหาก เบอร์เชินต์ไซมันในร่างกายคุณ น่าจะสูงปรี๊ดเลยนะ”

“สะ...เสียมารยาท! เห็นแบบนี้ ถ้าฉันถอดเสื้อขึ้นมา รูปร่างก็สุดยอดเลยนะ มีส่วนเว้าส่วนโค้ง ออกสะบีม เอวเอส สะโพกดินระเบิด...”

“โกหกอะไรให้มันเนียนหน่อยเถอะครับ”

อย่างน้อยผมก็กล้าฟันธงละ ว่าเธอไม่ได้มีรูปร่างเหมือนคำบรรยายล้าสมัยแบบนั้นแน่

“ทำไมถึงกล้าพูดว่าฉันโกหกล่ะ! นายไม่เคยเห็นฉันแก้ผ้าสักหน่อย ถ้าพูดในเชิงทฤษฎีควอนตัมละก็ หุ่นของฉันเหมือนนาฬิกาทรายจริงหรือเปล่า ยังอยู่ในสถานะ ‘ไม่แน่นอน’ เรียกว่าเป็นสถานะ ‘ซ้อนทับกัน’ หรือก็คือเป็นรูปร่างแบบชเรอดิงเงอร์² นั่นเอง...”

ทาคาโอะตั้งใจแก้ตัวสุดชีวิตจนเริ่มยกทฤษฎีควอนตัมมาอ้างไม่หยุด

“เอาเถอะครับ ถึงจะเป็นของเหลือก็ไม่ใช่ไร เอาโตรายากิที่คุณกินเหลืออยู่นั้นมาให้ผมก็แล้วกัน วันนี้ผมทำงานในแผนกฉุกเฉินจนหมดแรง เลยอยากเติมน้ำตาลเข้าร่างกายชะง่อนๆ”

พอได้ยินแบบนั้น ทาคาโอะก็รีบยัดโตรายากิที่เพิ่งกัดไปแค่คำเดียวเข้าปากไปทั้งชิ้น

“อ๊ะ เฮ้ย”

“แอบอึแฉ้ออ้ออ้อากไอ้อืออออือ...”

ทาคาโอะพยายามจะพูดอะไรสักอย่างทั้งที่ในปากมีโตรายากิอัดแน่นอยู่จนแทบล้น แล้วจู่ๆ เธอก็ร้อง “อุก” ขึ้นมาแล้วเริ่มใช้กำปั้นทุบอก ดูเหมือนจะติดคอเข้าแล้วสินะ

“เฮ้อ ก็เพราะพยายามจะพูดทั้งที่มีของกินเต็มปากอย่างนี้ไปครับ เอาเป็นว่าดื่มน้ำก่อนเถอะ”

ผมหันไปหยิบกระป๋องโคล่าที่วางอยู่ข้างคอมพิวเตอร์มาส่งให้ทาคาโอะ เธอยื่นมือมากลางอากาศแล้วคว้ากระป๋องโคล่าไปดื่มรวดเดียวหมด

“ทั้งโตรายากิและโคล่า คุณกินน้ำตาลเยอะไปแล้วจริงๆ แบบนี้ต้องงดขนมไปสักพักนะครับ”

ผมพูดพลางถอนหายใจ “ไม่จริงน่า...” ทาคาโอะพูดแล้ว

² การทดลองทางความคิดของแอร์วิน ชเรอดิงเงอร์ นักฟิสิกส์ชาวออสเตรีย ใน ค.ศ. 1935 การทดลองดังกล่าวแสดงสิ่งที่เขาเห็นว่าเป็นปัญหาของการตีความกลศาสตร์ควอนตัมแบบโคเปนเฮเกนที่ใช้กับวัตถุในชีวิตประจำวัน โดยฉากนี้เสนอแมวในกล่องที่อาจทั้งยังมีชีวิตและตายแล้วในเวลาเดียวกัน เป็นสถานะที่เรียกหลักการซ้อนทับควอนตัม

ทำหน้าที่ราวกับโลกถึงคราวล่มสลาย

ผมตัดสินใจว่าเดี๋ยวต้องยึดคุกก็กับพวกชนมอบต่างๆ ที่ตุนไว้ในห้องนี้ด้วย ขณะที่ทาคาโอะทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้พลางซึ่มือมาที่ผมแล้วหันไปมองโคโนอิเคะ

“ไม่! เจ้าคนน้อยนี่ แค่โดนแย่งกินโตรายากิเอง กลับมาแก้แค้นกันอย่างไรมนุษยธรรมแบบนี้ มันไม่เจ๊ร้ายไปหน่อยเหรอ”

“อา คุณหมอทาคาโอะ น่าสงสารจัง” โคโนอิเคะพูดพลางกอดทาคาโอะไว้

“แก้แค้นที่ไหนกันล่ะ คุณหมอทาคาโอะ คุณนะชอบอ้างว่ายุ่งยากแล้วก็ไม่ยอมไปตรวจร่างกายซะใหม่ เดียวก็เป็นเบาหวานเข้าจริง ๆ ทรอก ผมไม่ยอมมากู้ชีพคุณหมอทาคาโอะ ที่หัวใจหยุดเต้นเพราะภาวะเลือดเป็นกรดจากการดื่มน้ำหวานเกินขนาดทรอกนะครับ”

“เอ่อ ถึงยังไงฉันก็คงไม่ถึงขั้นน้ำตาลในเลือดสูงเพราะดื่มน้ำหวานทรอกน่า...”

ผมหันไปจ้องเขม็งใส่ทาคาโอะที่งมำแก้ตัวเสียงเบา

“โฮ...คุณวินิจฉัยว่าตัวเองไม่มีความเสี่ยงที่จะเกิดภาวะน้ำตาลในเลือดสูงทรอกครับ ทั้งที่กินโตรายากิไปแปดชิ้นกับโคล่าอีกหนึ่งกระป๋องเนี่ยนะ คุณก็รู้ซะใหม่ว่ารวมๆ แล้วมีปริมาณน้ำตาลมากแค่ไหน”

ทาคาโอะเป็นแพทย์วินิจฉัยระดับแนวหน้าที่ทุกคนต่างยอมรับ สำหรับเธอแล้ว คำว่า“วินิจฉัย” จึงมีน้ำหนักมาก ส่งผลให้เธอไม่กล้าแก้ตัวแบบขอไปที ได้แต่โอดครวญอย่างจนมุม

“ไม่เป็นไรนะคะคุณหมอทาคาโอะ การป้องกันเบาหวาน

ที่ได้ผลดีที่สุดคือการออกกำลังกาย ไว้เราไปฟิตเนสด้วยกันก็ได้ค่ะ!”

ขณะที่โคโนอิเคะพูดด้วยท่าทางนึบสนุก ทาคาโอะก็ทำหน้าบึ้งพลางพูดว่า “ฟิตเนสเหรอ”

“เออ แบบนั้นก็ดีนะ” ผมเห็นด้วยทันที “คุณหมอตาคาโอะออกกำลังกายน้อยเกินไป ควรสร้างกล้ามเนื้อบ้าง ฝึกกล้ามเนื้อเบื้องต้นเท่าที่จำเป็นไว้หน่อยเถอะครับ ถ้าออกกำลังกายแล้วคุณจะมีน้ำหนักได้นะ”

“...ไม่เอาหรอก มนุษย์เราอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขึ้นมาจนใช้เครื่องจักรยกของหนัก ๆ ได้ง่ายตายแล้ว ทำไมเราต้องมายกเหล็กหนัก ๆ ด้วยแรงคนอีกล่ะ”

“เอ่อ ก็เพื่อป้องกันเบาหวาน...”

ผมพูดด้วยความสับสน ขณะที่โคโนอิเคะคลี้มเติมใบหน้า

“คุณหมอตาคาโอะคะ การฝึกกล้ามเนื้อทำให้รูปร่างดีขึ้นด้วยนะ ถ้าฝึกกล้ามเนื้อหน้าอกกับกล้ามเนื้อสะโพกให้ดีละก็หุ่นนาฬิกาทรายที่คุณหมอตาคาโอะเฝ่ฝั่นก็ไม่ใช่แค่ฝันหรอกนะคะ”

“ถ้าต้องออกกำลังกายละก็ ฉันขอ ‘เรียบแบน’ ต่อไปแบบนี้แหละ หรือขอเป็นแค่ก้อนสมองลอยตึบปองอยู่ในน้ำเลี้ยงเซลล์ที่ทำได้แค่คิดอย่างเดียวยังดีซะกว่า”

“พูดซะเหมือนหนังดิสโทเปียเลย...” ผมพูดแทรกอย่างเอือมระอา

คนคนนี้จะเกลียดการออกกำลังกายอะไรขนาดนั้นกันนะ

“พักเรื่องฟิตเนสไว้ก่อน เรามาต่อกันเถอะค่ะ” โคโนอิเคะ

ยกมือขึ้นประกบกัน

“ต่อ? ทั้งสองคนทำอะไรกันอยู่เหรอครับ”

“เราตรวจสอบเรื่องราวลึกลับกันอยู่น่ะค่ะ”

รูปถ่ายรอยสักคางคาวหน้าตาสมจริงเกินเหตุที่ซาการูวีนำมาให้ดูเมื่อวานผุดขึ้นมาในหัวงความคิด

“คุณหมอทาคาโอะ คุณตั้งใจจะตรวจสอบเรื่องคดีฆาตกรรมต่อเนื่องผีดูดเลือดจริง ๆ เหรอครับ”

ผมไหล่ตกด้วยความท้อเหี่ยว ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้ทาคาโอะเปลี่ยนใจอยู่หรอก แต่จากที่รู้จักกันมาเป็นปี ผมก็เข้าใจดีว่าแทบเป็นไปได้เลย

ทุกครั้งเมื่อเผชิญ “ปริศนา” ที่น่าหลงใหล ทาคาโอะจะเปลี่ยนเป็นนักร้องผู้ดูร้ายทันที ความอยากรู้ อยากเห็นอันไร้จุดสิ้นสุดเป็นแรงขับเคลื่อนให้เธอไล่ล่าเหยื่อ ซึ่งก็คือ “ปริศนา” อย่างไม่ลดละ และไม่เคยยอมแพ้จนกว่าสติปัญญาระดับเหนือมนุษย์ซึ่งเปรียบเสมือนคมเขี้ยวของเธอจะฝังลงบนเหยื่อได้

“แน่นอนสิ!”

ทาคาโอะเปลี่ยนจากท่าทางเหนื่อยหน่ายเมื่อครู่ หันมาตอบอย่างร่าเริง

“อาจมีผีดูดเลือดปรากฏตัวในญี่ปุ่นจริง ๆ ก็ได้นะ ถ้าจับมันได้ แปลว่าฉันจะกลายเป็นนักร้องผีดูดเลือดจริง ๆ นะสิ เป็นไงล่ะ เริ่มสนใจขึ้นมาแล้วใช่ไหม”

“เอ่อ ก็ไม่嘛ครับ...”

“เป็นผู้ขายน้ำเบือจริง ๆ ห้ามฉันกินขนมด้วย แถมยังใช้วิธีที่ไร้มนุษยธรรมอีกต่างหาก...บอกว่าถ้าอยากกินขนมก็ต้อง